

A FÖLD SZELLEME

Mit gyöngéül látál az égi karban,
Az önkörében végtelen erős.

Madách.

Törékenynek, lágynak formált a sors.
Lettem: szélfuvástól is rezzenő,
Töprengő, szelid, s ah, erőtelen,
Ki vajmi ritkán tolakszik elő.
Ilyenkép ismerkedett meg velem,
Ki csak a mindennap sodrába' látott:
Tépázott szirmu, bús embervirágot.

De jöjjön, s lásson önkörömben engem!
Idézzon meg, hogy megjelenjek menten.

Földindulás előzi jöttömet,
Heroldom gyanánt tűzoszlop halad,
S távol, morajló égzengés követ.

Kürtszó veri fel a havasokat! . . .

A sátán maga megborzong magába'
E nem várt, fergeteges látomásra.
Döbbenve hőköl, s úgy sziszeg felém:
Nem téged hívtalak, — ki vagy, te rém?

Közeledtemre sápadnak a jók is,
S remegve hullnak arcra a gazok.
Én a mélység riasztó szózata:
Erdély földjének szelleme vagyok.

Végvári.